

PRIMA DUMINICĂ DUPĂ RUSALII

a Tuturor Sfinților

APOSTOL. EVREI 11, 33-40; 12, 1-2

Fraților, sfinții toți, prin credință, au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au împuternicit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrăjmașilor pe fugă; unele femei și-au luat pe morții lor înviați, iar alții au fost chinuți, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere; alții au suferit batjocură și bici, ba chiar lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit uciși cu sabia, au pribegit în piei de oaie

EVANGHELIE. MATEI 10, 32-33; 37-38; 19, 27-30

Zis-a Domnul către ucenicii Săi: Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în Ceruri. Iar de cel care se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în Ceruri. Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie, nu este vrednic de Mine. Atunci Petru, răspunzând, I-a zis: Iată, noi am lăsat toate și

și în piei de capră, lipsiți, strâmtorați, rău primiți, ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii, și în munți, și în peșteri, și în crăpăturile pământului. Și toți aceștia, mărturisiți fiind prin credință, n-au primit făgăduința, pentru că Dumnezeu rânduise pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârșirea. De aceea, și noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea, cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, Începătorul și plinitorul credinței.

Ți-am urmat Ție. Cu noi, oare, ce va fi? Iar Iisus le-a zis: Adevărat zic vouă că voi, cei ce Mi-ați urmat Mie, la înnoirea lumii, când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei Sale, veți ședea și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și oricine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau țărini, pentru numele Meu, înmulțit va lua înapoi și viață veșnică va moșteni. Și mulți dintâi vor fi pe urmă și cei de pe urmă vor fi întâi.

TÂLCUIRE

„Laudă la toți sfinții din toată lumea care au suferit mucenicia”. N-au trecut șapte zile de când am prăznuit sfințita sărbătoare a Rusaliilor și iarăși a venit la noi cor de mucenici, dar, mai bine spus tabără și oaste de mucenici așezată în ordine de bătaie, întru nimic mai mică decât tabăra îngerilor pe care a văzut-o patriarhul Iacov, ci deopotrivă egală cu ea. În adevăr mucenicii și îngerii se deosebesc unii de alții numai prin nume, dar sunt uniți prin fapte; îngerii locuiesc cerul, dar și mucenicii; neîmbătrâniți și nemuritori

sunt îngerii, dar și pe aceasta o vor dobândi-o și mucenicii. Poate îmi vei spune: îngerii au avut parte de o fire netrupească! Și ce-i cu asta? Chiar dacă mucenicii sunt îmbrăcați în trup, totuși acesta-i nemuritor; dar, mai vărtos, chiar înainte de nemurire, moartea lui Hristos împodobește trupurile lor mai bine decât nemurirea. Nu este atât de strălucitor cerul împodobit fiind cu mulțimea stelelor, pe cât sunt de împodobite trupurile mucenicilor cu mulțimea rănilor. Astfel, pentru că au murit, pentru aceasta au luat mai mult;

au luat premii chiar mai înainte de nemurire, fiind încununăți prin moarte. „Micșoratu-l-ai cu puțin decât îngerii, cu slavă și cu cinste l-ai încununat” spune David despre firea obștească a oamenilor. Dar după ce a venit Hristos, după ce a osândit moartea prin moarte, a restituit acest „puțin”. Eu, însă, nu afirm aceasta pe temeiul celor de mai sus, ci afirm că chiar acest defect al morții a ajuns un avantaj, căci dacă n-ar fi fost muritori, n-ar fi ajuns mucenici. Prin urmare, dacă n-ar fi fost moarte, n-ar fi fost coroană; dacă n-ar fi fost moarte, n-ar fi fost mucenicie; dacă n-ar fi fost moarte, Pavel n-ar fi putut să zică: „În fiecare zi mor; mărturie de asta îmi este lauda voastră, pe care o am în Hristos Iisus”. Dacă n-ar fi fost moarte și stricăciune, n-ar fi putut Pavel să zică: „Mă bucur în suferințele mele pentru voi și împlinesc în trupul meu lipsurile suferințelor lui Hristos”. Să nu ne întristăm deci, că am fost făcuți muritori, ci să mulțumim că prin moarte ne-a fost deschis stadiul muceniei, prin stricăciune am primit pricina premiilor, prin ele avem prilejul luptelor. Vezi înțelepciunea lui Dumnezeu! Cel mai mare dintre rele, începutul nenorocirii noastre, introdus de diavol, adică moartea, pe aceasta a schimbat-o spre cinstea și slava noastră, ducând prin ea pe atleții evlaviei spre premiile muceniei. Ce dar? Vom mulțumi diavolului pentru moarte? Să nu fie! căci această faptă de ispravă nu este consecința intenției diavolului, ci este harisma înțelepciunii lui Dumnezeu. Diavolul a introdus moartea ca să piardă și să curme orice nădejde de mântuire prin aducerea ei pe pământ. Hristos, însă, luând-o a schimbat-o și prin ea ne-a urcat iarăși la cer. Nimeni să nu ne osândească dacă am numit ceata mucenicilor cor și oaste așezată în ordine de bătaie, două numiri contrare, date unuia și aceluiași lucru, căci corul și oastea sunt noțiuni contrare, dar aici amândoi s-au unit. Mucenicii, ca niște cântăreți, mergeau cu plăcere spre chinuri, și ca niște luptători, au arătat toată vitejia și răbdarea și au învins pe dușmani. Dacă te vei uita, la natura celor făcute, atunci cele săvârșite sunt luptă și război; dar dacă vei cerceta starea sufletească a celor ce s-au săvârșit, atunci cele săvârșite sunt coruri, banchete, prăznuiri și cea mai mare plăcere. Vrei să afli că faptele mucenicilor sunt mai înfricoșătoare decât războiul? Ce este oare înfricoșător în război? Oștile stau așezate față-n față, cu armele strălucitoare, luminând pământul; dau drumul la nori de săgeți, care acoperă de pretutindenea cu mulțimea lor văzduhul; râuri de sânge

curg pe pământ și peste tot cadavre de soldați căzuți la pământ unii peste alții ca spicele în timpul seceriișului. Haide dar să te duc de aici la lupta mucenicilor! Și aici două oștiri stau față-n față: una a mucenicilor, alta a tiranilor. Tiranii sunt înarmați, iar mucenicii se luptă cu trupul gol; victoria este însă a celor goi, nu a celor înarmați. Cine oare nu s-ar minuna de faptul că cel biciuit biruiește pe cel ce biciuiește, cel legat pe cel dezlegat, cel dat pradă flăcărilor pe cel ce aruncă în foc, cel ucis pe cel ce ucide? Ai văzut că luptele mucenicilor sunt mai înfricoșătoare decât luptele ostașilor? Acestea deși înfricoșătoare, totuși se săvârșesc în chip firesc; acelea, însă, covârșesc întreaga fire și întreaga ordine a lucrurilor, ca să cunoști că faptele de vrednicie săvârșite sunt opera harului lui Dumnezeu. Totuși cât este de neegală această luptă! Cât de mult nesocotesc aceste lupte legile militare! În lupte, amândouă oștirile sunt înarmate; aici, însă, nu-i așa, ci una este neînarmată, iar cealaltă înarmată. Și iarăși, în lupte, amândouă oștile pot să ridice mâinile una contra alteia, dar aici una are mâinile legate, iar cealaltă lovește cu toată libertatea și puterea; și după cum într-o stăpânire tiranică judecătorii își păstrează dreptul de a face rău, iar dreptilor mucenici le dă să sufere în chip rău, tot astfel lovesc și pe sfinți; dar nici așa nu-i biruie, ci fiind biruiți, după această luptă neegală, pleacă. Și se întâmplă același lucru ca și cu un luptător căruia i s-ar porunci să lupte cu trupul gol, după ce i se rupe lancea, și i se pune jos pavăza; dar el, cu toate că este lovit și bătut, cu toate că primește de pretutindenea nenumărate răni, totuși ar ridica trofeul. Și mucenicii în același chip biruiau, deși erau aduși goi, cu mâinile legate la spate și erau de pretutindenea bătuți și strujiți. Cei care au primit rănilor, aceia au înălțat trofeul, contra diavolului! Și după cum oțelul lovit nu cedează, nici nu se moaie, ci fierul care bate se strică, tot astfel și sufletul sfinților, cu toate că primeau atât de multe chinuri, nu sufereau nimic cumplit, ci se sfârâma puterea celor care loveau și îi alunga din lupte pe chinuitori în chip rușinos și batjocoritor, după multe și nesuferite răni. Îi legau pe mucenici la butuc, le găureau coastele, făceau brazde adânci în trupurile lor, ca și cum ar fi arat un ogor și n-ar fi spintecat trupuri. Puteai să vezi coapse desfăcute, coaste deschise, piepturi sfâșiate. Dar cu toate acestea acele fiare mănătoare de sânge, în nebunia lor, nu se opreau aici, ci coborându-i de pe butuc, îi întindeau pe grătare de fier, sub care erau cărbuni aprinși. Și puteai să

vezi acum iarăși priveliști mai cumplite decât cele dintâi; două feluri de picături curgeau din trupurile lor: unele de sânge, ce curgea, iar altele de cărnuri to-pite. Sfinții, însă, stând pe cărbuni, ca pe trandafiri, priveau cu plăcere la cele întâmplăte. Tu dar, când auzi de grătar de fier, adu-ți aminte de scara aceea spi-rituală întinsă de la pământ la cer, pe care a văzut-o patriarhul Iacov. Pe aceea se coborau îngerii, pe aceas-ta se urcă ucenicii; pe amândouă, însă, Domnul se sprijinea. Sfinții aceștia n-ar fi suportat durerile, dacă n-ar fi fost rezemați de ea. Este clar orișicui că pe aceea se suie și se po-goară îngerii, iar pe aceasta urcă și mucenici. Cum așa? Aceia se trimit ca să ser-vească celor ce aveau să moștenească mântuirea, iar aceștia, ca niște atleți încununați și izbăviți de lupte, plecau către condu-cătorul luptelor. Să nu as-cultăm cu indiferență cele spuse când auzim că au fost puse sub trupurile strujite ale mucenicilor cărbuni aprinși, ci să ne gândim ce simțim când ne cuprinde vreo fierbințeală.

Atunci socotim că viața este cu neputință de trăit, ne supărăm, suntem ne-mulțumiți, ne necăjim ca niște copii mici, socotind că acea fierbințeală, cu ni-mic nu este mai mică decât gheena. Mucenicii, însă, nu erau cuprinși numai de fierbințeală, ci îi înconju-rau din toate părțile flăcările, scântei săreau pe răni și mușcau din ele mai cu cruzime decât o fiară sălbatică; cu toate acestea ei, ca niște oameni de oțel, care văd petrecându-se acestea în corpuri străine, stăruiau în cuvintele mărturisirii lor, cu bărbăție și cu curajul cu-venit lor, rămăneau neschimbători prin toate încercă-riile, și arătau cu strălucire bărbăția lor și harul lui Dumnezeu. Ați văzut de multe ori la răsărit, când soa-rele răsare și sloboade raze la fel cu șofranul? Tot așa erau și corpurile sfinților ca niște raze la fel cu șofra-

nul. Șiroaie de sânge curgeau din toate părțile corpu-rilor lor și luminau trupurile lor mai mult decât lumi-nează soarele cerul, îngerii, când vedeau acest sânge, se bucurau, demonii se înfricoșau și însuși diavolul se cutremura. Ceea ce se vedea nu era numai sânge, ci sânge mântuitor, sânge sfânt, sânge vrednic de ceruri, sânge care udă neconținut plantele cele bune ale Bise-ricii. Diavolul a văzut sângele și s-a înfricoșat, căci și-a amintit de celălalt sânge al Stăpânului. Din pricina sângelui Domnului a curs și sângele mucenicilor.

Căci din momentul în care coasta Stăpânului s-a îm-puns, vezi nenumărate coaste împunse. Cine vo-ind oare să se facă părtaş patimilor Stăpânului și să se asemenea morții lui Hris-tos nu și-ar fi lepădat cu multă plăcere hainele ca să intre în aceste lupte? Răs-plătirea este îndestulătoa-re, cinstea este cu mult mai mare decât durerile, iar răsplata covârșește luptele chiar înainte de a intra în împărăția cerurilor. Așa-dar să nu ne înfricoșăm când auzim că cutare a su-ferit mucenicia, ci să ne în-fricoșăm când auzim că cutare s-a moleșit și a pier-dut astfel de premii ce-i stăteau înainte. Iar dacă vrei să auzi și pe acelea pri-mite de mucenici după

Duminica Tuturor Sfinților

aceste lupte, apoi trebuie să știi că nici un cuvânt nu poate să le înfățișeze. Apostolul spune că „nici ochiul nu le-a văzut, nici urechea nu le-a auzit, nici la inima omului nu s-au suit acelea pe care le-a pregătit Dum-nezeu celor care Îl iubesc pe El”. Nimeni dintre oa-meni nu L-a iubit așa de mult pe Hristos ca mucenicii. Totuși nu vom tăcea prin faptul că măreția bunătăți-lor găsite mucenicilor covârșește cuvântul și mintea, ci vom încerca să vă arătăm, destul de slab, atât cât este cu puțință nouă să spunem, iar vouă să auziți, fe-ricirea care i-a primit acolo. Am spus: destul de slab, deoarece numai aceia care s-au bucurat de această

încercare o vor cunoaște lămurit. Mucenicii suferă într-o clipeală de timp aceste dureri cumplite și nesuferite; dar după izbăvirea de aici se urcă la ceruri, mergând înaintea lor îngerii, iar arhanghelii făcându-le suită, îngerii și arhanghelii nu se rușinează de ei, ci ar prefera să facă totul, pentru ei, pentru că și aceia au preferat să sufere toate pentru Stăpânul lor Hristos. Când mucenicii se urcă la cer, toate acele sfinte puteri aleargă împreună cu ei. Dacă atunci când sosesc în oraș atleți străini, tot poporul se revarsă de pretutindeni și înconjurându-i examinează cu atenție vigoarea mădularelor lor, cu cât mai mult, când urcă la ceruri atleții evlaviei, vor alerga împreună îngerii și se vor revărsa de pretutindenea toate puterile cele de sus ca să le examineze cu atenție rănile lor. Și-i primesc și-i îmbrățișează pe toți cu multă bucurie, ca pe niște viteji, care se întorc din război și din luptă cu multe trofee și victorii. După aceea îi duc cu mult alai la Împăratul cerurilor, la scaunul acela plin de multă slavă, unde sunt Heruvimii și Serafimii. După ce ajung acolo și după ce se închină, Celui care stă pe scaun, se bucură de mai multă primire decât de la îngerii și de la arhangheli. Domnul nu-i primește ca pe robi (deși și aceasta este cea mai mare cinste și nu se poate găsi alta asemenea ei), ci ca pe prieteni ai Lui. Căci zice Domnul: „Voi sunteți prietenii mei!” Și pe bună dreptate, căci El iarăși spune: „Mai mare dragoste decât aceasta nu are cineva decât să-și pună sufletul lui pentru prietenii lui”. Așadar de vreme ce mucenicii au arătat cea mai mare dragoste, Domnul îi primește, iar ei se bucură de slava de acolo, se unesc cu corurile și iau parte la cântările cele de taină. Căci dacă atunci când erau în trupuri luau parte la acel cor în timpul împărțirii tainelor, cântând împreună cu Heruvimii cântarea cea întreit sfântă, după cum voi cei inițiați știți, cu atât mai mult acum participă la acele strigăte de bucurie, după ce au primit cu multă încredere pe împreună coriști. Nu vă înfricoșați oare de mucenicie înainte de a auzi acestea? Nu doriți oare acum mucenicia? Nu vă pare rău oare că acum nu mai este timp de mucenicie? Cu toate acestea să ne exercităm ca în timp de mucenicie. Ei au disprețuit viața; tu disprețuiește desfătarea. Ei au aruncat în foc trupurile; tu aruncă banii în mâinile săracilor. Ei au călcat peste cărbuni; tu stinge flacăra poftii. Împovărătoare sunt acestea, dar și folositoare. Nu te uita la greutățile de acum, ci la bunătățile viitoare; nu te uita la greutățile ce-ți stau în față, ci la bunătățile nădăjduite; nu la

patimi, ci la premii; nu la nevoințe, ci la coroane; nu la sudori, ci la răsplătiri; nu la suferințe, ci la răsplăți; nu la focul care arde, ci la împărăția care stă înainte; nu la muncitorii care stau împrejur, ci la Hristos care încununează. Cea mai bună metodă și cea mai ușoară cale către virtute este a nu te uita numai la ostenele, ci și la premiile unite cu ostenele: nu te uita la ele în chip separat. Așadar când vei voi să dai milostenie, nu te uita la cheltuiala banilor, ci la strângerea dreptății. „A risipit, a dat săracilor, dreptatea lui rămâne în veacul veacului”. Nu te uita la bogăția care se deșartă, ci uită-te la vistieria care crește. Dacă vei posti, nu te gândi la traiul rău care vine din post, ci la odihna care răsare din traiul cel rău. Dacă vei priveghea rugându-te, nu te uita la oboseala care vine din priveghere, ci gândește-te la încrederea, care răsare din rugăciune. Tot astfel fac și soldații; nu se uită la răni, ci la răsplăți; nu la junghieri, ci la victorii; nu la morții care cad, ci la vitejii încununați. Tot astfel și cârmacii corăbiilor văd înaintea valurilor porturile, înaintea naufragiilor afacerile ce le fac pe mare, înaintea greutăților de pe mare bunătățile ce le au după ce traversează marea. Așa fă și tu; gândește-te ce lucru bun este ca în adâncul nopții, când toți oamenii, fiarele și dobitoacele dorm, când totul este cuprins de o liniște adâncă, atunci numai tu să fii treaz și să stai de vorbă cu încredere cu Stăpânul de obște al tuturor! Îmi vei spune poate: Dar somnul este dulce! Nimic însă nu-i mai dulce decât rugăciunea! Dacă vei vorbi cu El îndeosebi vei putea săvârși multe, căci nimeni nu te supără, nimeni nu te îndepărtează de rugăciune; și timpul îți este într-ajutor ca să dobândești ceea ce vrei. Când ești culcat pe așternut moale și te lenevești să te scoli și te întorci pe partea cealaltă, gândește-te la mucenicii de azi care au stat pe grătar de fier? N-aveau așezat sub ei așternut, ci dedesubtul lor erau așternuți cărbuni aprinși!

Aici voiesc să termin cuvântul pentru ca să plecați de aici având proaspătă și înfloritoare amintirea grătarului și să vă aduceți aminte de el ziua și noapte. Dacă am avea în minte pururea grătarul acela, chiar dacă ne-ar ține nenumărate legături, vom putea pe toate cu ușurință să le rupem și să ne sculăm la rugăciune. Să zugrăvim dar pe latul inimii noastre nu numai acel grătar, ci și pe celelalte munci ale mucenicilor. Și după cum cei care înfrumusețază casele lor, le împodobesc peste tot cu zugrăveli înflorite, tot astfel și noi pe pereții minții noastre să zugrăvim muncile

mucenicilor. Zugrăveala caselor este nefolositoare, dar aceasta are câștig; n-are nevoie de bani, nici de cheltuială, nici de vreun meșteșug, ci în locul tuturor este destul să se folosească de râvnă și de o gândire vitează și trează și prin ele, ca prin cea mai îndemânată mână, să zugrăvească muncile lor. Să zugrăvim așadar în suflet pe cei care au fost așezați pe tigăi de fript, pe cei care au fost întinși pe cărbuni aprinși, pe cei aruncați în căldări de fier, pe cei înecați în mare, pe cei strujiți, pe cei întinși pe roată, pe cei aruncați în prăpastie, pe cei care s-au luptat cu fiarele sălbatice, pe cei duși în râpe adânci și în sfârșit pe cei care și-au sfârșit viața așa cum fiecare a avut parte, ca prin varietatea acestei picturi, făcându-ne strălucitoare casa noastră, să o facem locaș potrivit Împăratului cerurilor. Dacă Domnul va vedea astfel de picturi în

mintea noastră, va veni împreună cu Tatăl și-și va face locuință în noi împreună cu Duhul Sfânt. Mintea noastră va fi atunci casă împăratească și niciun gând nelalocul lui nu va putea să intre în ea, de vreme ce amintirea mucenicilor se află în noi pururea ca o pictură înflorită, slobozind multă strălucire, iar Dumnezeu, Împăratul tuturor, trăind pururea în noi. Astfel dar primind pe Hristos încă de pe pământ, vom putea, după plecarea de aici, să fim primiți în corturile cele veșnice, pe care să dea Dumnezeu ca noi toți să le dobândim, prin harul și iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, prin care și cu care Tatălui slavă se cuvine împreună cu Sfântul și de viață făcătorul Duh, în vecii vecilor, Amin.

(Sfântul Ioan Gura de Aur)

FRĂNTURI DE SINAXAR

Sfântul Apostol Bartolomeu

A fost unul din cei doisprezece apostoli. Este pomenit în Evangheliile sinoptice și în Faptele Apostolilor, iar prăznuirea lui se face la data de 11 iunie (împreună cu Sfântul Apostol Barnaba) și în 25 august (mutarea moaștelor sale).

După Pogorârea Duhului Sfânt, Bartolomeu a propovăduit în Asia împreună cu Apostolul Filip, cu sora lui Filip, Mariana și cu Apostolul Ioan.

În Hierapolis, împreună cu Apostolul Filip, a fost crucificat cu capul în jos pentru că a omorât un șarpe uriaș pe care oamenii îl adorau și pentru că a vindecat mulți bolnavi prin rugăciunile sale. Sfântul Bartolomeu a fost dat jos de pe cruce în timpul unui mare cutremur pentru că oamenii au crezut că Dumnezeu îi judecă, însă Sfântul Filip murise deja.

A mers apoi în India, a tradus Evanghelia după Matei și a vindecat-o pe fiica regelui Armeniei, fapt pentru care a suferit moarte martirică din cauza invidiei fratelui regelui.

Creștinii i-au îngropat trupul, dar datorită minunilor care se întâmplau lângă sfințele moaște, păgânii au aruncat sicriul său în mare. Sicriul a ajuns în insula Lipara unde Episcopul Agaton – care-l cunoscuse într-o vedenie în somn – l-a înmormântat într-o biserică. Ulterior, moaștele sale au fost transferate la Roma.

Sfântul Apostol Barnaba

A fost unul din cei șaptezeci de ucenici și însoțitorul Sfântului Apostol Pavel în unele din călătoriile sale misionare. Este pomenit în mai multe rânduri în Faptele Apostolilor și în două din epistolele Sfântului Apostol Pavel- Galateni și II Corinteni. Barnaba s-a născut într-o familie bogată din tribul lui Levi.

Cel care avea să devină mai târziu unul din cei șaptezeci de ucenici ai Domnului a studiat cu Saul (mai târziu Sfântul Apostol Pavel) sub îndrumarea lui Gamaliel. La naștere a primi numele de Iosif, dar Apostolii îl strigau Barnaba (fiul consolării) pentru că avea darul de a alina sufletele oamenilor.

Sfântul Barnaba a fost, probabil, primul care a propovăduit în Roma și Milano. El a fost martirizat de către evrei în insula Cipru și a fost înmormântat de către Sfântul Marcu. Mulți bolnavi și-au găsit vindecarea la mormântul lui, al cărui loc a rămas necunoscut până la cel de-Al IV-lea Sinod Ecumenic, în anul 451, când Sfântul i-a apărut Arhiepiscopului Anthemius în vis dezvăluindu-i locul.

Sfântul Luca al Crimeei

Pe 11 iunie, Biserica îl prăznuiește și pe Sfântul Luca, Arhiepiscopul Crimeei și Simferopolului, om de știință valoros și vestit, profesor de chirurgie, apreciat în lumea medicală pentru descoperirile sale, dar și un mare propovăduitor și pătimitor pentru dreapta credință în vremea stăpânirii bolșevice din Rusia.

PENTRU TINERI

„Cuvinte ale vieții veșnice” rostite de Sfântul Luca:

„Cel ce și-a închinat viața Domnului nu poate fi niciodată orb, fiindcă Dumnezeu îi dă lumină la fel cu cea de pe Tabor”.

„De pe Crucea lui Hristos se revarsă nemăsuratul suvoi al dragostei dumnezeiești, dragoste minunată, ce nimicește în chip tainic răutatea și vrăjmășia, ce vindecă durerea și tulburarea inimii, ce întărește puterile noastre trupești și sufletești...”

„Niciodată nu vor afla mângâiere în necazuri cei ce n-o caută unde trebuie. Unde să căutăm mângâiere în necazuri? Despre aceasta Sfântul Proroc David spune: «De la Domnul e mântuirea mea» (Ps. 61:1). Fericiți cei ce află mângâiere adâncă în rugăciunea fierbinte, care țâșnește din inimă, în împărtășirea duhovnicească cu Dumnezeu!”

Copiii mei, cu mare stăruință vă îndemn, înarmați-vă cu pavăza dată de la Dumnezeu, ca să vă puteți păzi de uneltirile diavolului. Nici nu vă închipuiți ce viclean este. Nu trebuie să luptăm cu oamenii, ci cu stăpânii și puterile, adică duhurile rele. Aveți grijă! Diavolului nu-i este de folos să gândească și să

simtă cineva că îi stă aproape. Un vrăjmaș ascuns și necunoscut e mai primejdios decât unul văzut. O, cât de mare și de groaznică e oastea dracilor! Fără de număr este hoarda lor întunecată! Neschimbată, neobosită, zi și noapte căutând a ne face să cădem pe noi, toți cei ce credem în numele lui Hristos, să ne ademenească pe calea necredinței, a vicleniei și a necuviinței. Acești vrăjmași nevăzuți ai lui Dumnezeu au ca singur rost, zi și noapte, nimicirea noastră. Însă nu vă temeți, luați putere din numele lui Iisus!

Sfântul Luca al Crimeei

CÂNȚAȚI DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL

Troparul Tuturor Sfinților

Cu sângele Mucenicilor Tăi, celor din toată lumea, ca și cu porfiră și vison Biserica Ta fiind împodobită, printr-înșii strigă către Tine, Hristoase Dumnezeule: poporului Tău trimite-i îndurările Tale, pace obștii Tale dăruiește și sufletelor noastre mare milă.

Troparul Sf. Ierarh Luca, glasul al 3-lea

Nou sfânt al Mângâietorului te-a arătat pe tine, Luca, harul, în vremuri de necazuri și prigoană, că bolile ca un doctor le-ai tămăduit și sufletele ca un păstor le-ai călăuzit, Părinte cinstite, pildă călugărilor și mirenilor, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

GÂNDUL ZILEI

”Sfinții teologhiesc în chipul Apostolilor, iar nu al lui Aristotel” adică teologhiesc pe baza experienței Cincizecimii, așa cum făceau Apostolii, care, deși niște pescari fără carte, erau de Dumnezeu văzători și nu teologhiesau pe baza filosofiei aristotelice, ci din perspectiva dumnezeieștii vederi.

(SFÂNTUL GRIGORIE TEOLOGUL ÎN OMILIA 23:12)